

Драгомиръ. Честитѣй господарю! Ако е възможно, простете го, той е невиненъ. Жалъ ма е за дето имашъ само единъ другаръ, а и него ще изгубѣхъ.

Кардамъ. Нетрѣба да жалишъ Драгомире. Той е виноватъ и трѣба да умре.

Цоко. Мъдростъта... спасеніето...

Кодинъ. Ето на, той е вече съвсемъ лудъ.

Кардамъ. [къмъ стрѣлцитѣ] Земѣте и го застрѣлѣте за примѣръ на другитѣ. Некъ неживѣе оня, който иска да убива другиго.

Драгомиръ. Ахъ, окаяний друже! Опростете му живота господарю. Той ще са покае и ще остане вѣренъ до гроба.

Кардамъ. Казахъ веднѣжъ да са погуби, и думата си назадъ невращамъ.

[Стрѣлцитѣ зематъ Цока и го турятъ на една страна на сцената, а отъ другата го застрѣлватъ. Цоко пада мъртъвъ].

Първожрецъ. Земѣте му тѣлото и го изхвърлете на вѣнъ. [Стражаритѣ и стрѣлцитѣ, отиватъ да го зематъ, слѣдъ тѣхъ, Кръстанъ и Драгомиръ излизатъ].

Бонилъ. Това са падаше на единъ недостоенъ мъжъ като него. Той презира смъртъта, презира живота си, а предпочита злодѣйството. Нека гніе сега въ черната прѣстѣ, когато не ще да живѣе спокойно.

Цвѣтъко. То не е нищо друго, освѣнъ една глупостъ.

Първожрецъ. Всякъ смъртенъ си има слабоститѣ, затова трѣба да бждемъ внимателни въ постѣпкитѣ си, да не разгнѣвяваме боговетѣ.

Кардамъ. Треперѣжъ, като си помисля че и животътъ ми е въ опасностъ. Изгубвамъ сичката си сила, когато виждамъ че въ насъ, нѣма още право почитаніе нито уваженіе. Сѣкій иска да бжде господаръ и да заповѣдва, безъ да помисли че нѣма никакво достоинство, нето способностъ да извърши нѣщо полезно. Да е възможно да си живѣехъ спокойно въ къщата, щѣхъ да бъда по-радостенъ. А тѣй, ходи бѣй ся, излагай живота си въ опасностъ, безъ да са ползуванъ